

ΡΟΖΑ Η ΤΥΦΛΗ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΛΑΜΑΝΔΙΚΟΝ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλ. 509).

Ὁ νεκροθάπτης δίκελλαν ἔχων ἐπ' ὤμου ἐθάδιζε παρά τὸν τοίχον τοῦ νεκροταφείου· εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦσαν ἐξωγερπημένα τὰ βάσανα καὶ ἡ πτωχία· ἡ βράχις τοῦ ἔκυπτεν ἕνεκα τῆς ἀδικόπου ἐργασίας περὶ τὸ σκάπτειν· λευκαὶ ἦσαν τῆς κεφαλῆς του αἱ τρίχες καὶ βαθεῖαι αἱ ῥυτίδες τοῦ προσώπου του· καὶ ὁμοίως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἔλαμπαν εἰσέτι ἀκτίς δραστηριότητος.

Κατὰ πρώτην ὄψιν ὁ ξένος ἀναγνώρισεν τὸν ἀρχαῖον ἀντεραστήν του Λαυρέντιον ἠτοιμάσθη νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν· τὸν ἀνεχαίτισαν ὁμοίως αἱ δυσἀρέσκειαί τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποφέρει, καὶ ἀπεράσισα νὰ δοκιμάσῃ πρῶτον ἂν θὰ τὸν ἀνεγνώριζεν ὁ Λαυρέντιος.

Ὁ νεκροθάπτης ἐστάθη, καὶ ἀφ' οὗ πικρήτησεν αὐτὸν μετὰ πολλῆς περιεργείας, ἔκυψε νὰ χαράξῃ εἰς τὸ ἔδαφος μακρὸν τετράγωνον ὅπως σκάψῃ νέαν τάφον. Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἔπαυε νὰ παρατηρῇ διὰ λοξοῦ βλέμματος τὸν καθήμενον ἐνώπιόν του, καὶ μετὰ μικρὸν χαρὰ πονηρίας ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ δὲ ξένος ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὴν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου τοῦ νεκροθάπτου, ἠσθάνθη πάλλαυσαν τὴν καρδίαν του, καὶ ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν ὁ Λαυρέντιος καὶ νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομά του. Ἀλλ' ὁ νεκροθάπτης ἔρριψε πρὸς αὐτὸν ἐκ νέου σκωπτικὸν βλέμμα, ἐθύθισε τὴν δεξιάν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ῥυπαροῦ ἐνδύματός του, καὶ λαβὼν παλαιὸν χαρτοφυλάκιον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκρέματο μολυβδοκόνδυλον ἔγραψεν εἰς αὐτό. Τοῦτο δὲ, καθὼς καὶ ἡ θριαμβικὴ ἐκφρασίς τοῦ προσώπου τοῦ νεκροθάπτου τοιαύτην ἐντύπωσιν ἔκαμαν εἰς τὸν ὁδοιπόρον ὥστε, ἐγερθεὶς ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸν καὶ ἠρώτησε μὲ φωνὴν ἄπορον·

— Τί γράφεις ἐκεῖ;

— Γράφω τὰς ὑποθέσεις μου, ἀπεκρίθη ὁ Λαυρέντιος Στέφενς· σ' ἔχω πρὸ ἀπείρου κειροῦ εἰς τὸν κατάλογόν μου· καὶ τώρα προσθέτω τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ πλησίον εἰς τὸ ὄνομά σου.

— Μὲ ἀνεγνώρισες λοιπόν; ἀνέκραξε χαίρων ὁ ξένος.

— Ἄν σὲ ἀνεγνώρισα! εἶπεν ὁ νεκροθάπτης. Δὲν ἤξεύρω· ἐνθυμοῦμαι μόνον ὡς ἂν ἦτο χθὲς ὅτι ἕνας κακὸς ζηλότυπος μ' ἔρριψε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ νερὸν, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ πνίξῃ διότι μὲ ἠγάπα ἡ κόρη τοῦ ἀμαξοπηγοῦ Ρόζα. Ἐκτοτε ὁμοίως ἐπέρασαν τόσοι χρόνοι . . .

— Σὲ, ἠγάπα ἡ Ρόζα! ὑπέλαβεν ὁ ξένος, δὲν λέγεις τὴν ἀλήθειαν.

— Ἄ! τὸ ἤξεύρεις κάλλιστα ὅτι μὲ ἠγάπα. Δὲν ἐφόρει ὀλόκληρον χρόνον τὸ ἀργυροῦν δακτυλίδιον τὸ ὁποῖον ἔδωκα εἰς αὐτήν; Δὲν τὸ ἤρπασες σὺ μὲ τὴν βίαν καὶ δὲν τὸ ἔρριψες εἰς τὸν ποταμόν;

Καὶ ὁ ὁδοιπόρος μειδιάσας θλιβερώς εἶπε·

— Λαυρέντιε, Λαυρέντιε! δὲν ἤξεύρομεν τί λέγομεν, γινόμεθα παιδία μὲ ἀναμνήσεις. Πίστευσέ με ὅτι ἡ Ρόζα δὲν σὲ ἠγάπησεν ὅπως τὸ νομίζεις. Ἐδέχθη τὸ δακτυλίδιον σου χάριν φιλίας καὶ διότι ἦτον εὐλογημένον ἀπὸ τὸν ἱερέα. Εἰς τὴν νεότητά μου ἦμην ἀπότομος καὶ ὑπερήφανος, καὶ δὲν ἐφέρθη πάντοτε εὐπρεπῶς πρὸς τοὺς συντρόφους μου. Ἀλλὰ πρέπει ὕστερον ἀπὸ τριάντα τέσσαρα ἔτη, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἐχάθηκα τόσοι ἄνθρωποι καὶ τόσα πράγματα νὰ μὴ πρᾶυθοῦν τὰ πάθη μας; Ἄ! Λαυρέντιε! πρέπει λοιπὸν νὰ μείνῃ ἐχθρὸς μου ὁ μόνος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν μὲ ἐλησμόνησεν; Ἐλάδός με τὸ χέρι σου· ἄς γίνωμεν φίλοι καὶ θὰ σὲ κάμω εὐτυχῆ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς σου.

Ἀλλ' ὁ νεκροθάπτης ἀποσύρας μὲ βίαν τὴν δεξιάν του εἶπε μὲ φωνὴν σοβαράν·

— Νὰ σὲ λησμονήσω, ἐγὼ νὰ σὲ λησμονήσω! Εἶναι πολὺ ἀργά, ἐφαρμάκισες τὴν ζωὴν μου· οὔτε ἡμέρα δὲν ἐπέρασες χωρὶς νὰ σὲ συλλογισθῶ, ὅχι βέβαια διὰ νὰ εὐλογῆσω τὸ ὄνομά σου, διότι, κρίνε το ὁ ἴδιος, σὺ μὲ ἔκαμες δυστυχῆ.

Ὁ δὲ ὁδοιπόρος συνενώσας τὰς τρέμουσας χεῖράς του, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀνεφώνησε μὲ ἀπελπισίαν·

— Θεέ μου, Θεέ μου! Μόνον τὸ μῖσος μὲ ἀναγνωρίζει· μόνον λοιπὸν τὸ μῖσος δὲν λησμονεῖ;

— Καλὰ ἔκαμες, ἐπανελάβεν ὁ νεκροθάπτης γελάσας πονηρῶς, νὰ ἐπιστρέψῃς νὰ κοιμηθῆς πλησίον τῶν γονέων σου. Σ' ἐφύλαξα καλὸν τάφον. Θὰ τοποθετήσω Ἰωάννην τὸν μακρὸν καὶ ὑπερήφανον ὑπὸ τὴν ὑδρορρόην τῆς ἐκκλησίας, ὅπως τὸ νερὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀποπλύνῃ τὴν κακίαν τοῦ σώματός του. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ξένος ἠσθάνθη τρέμοντα τὰ μέλη του ὅλα, καὶ ἀκτίς ἀγχνακτικῆς καὶ ὀργῆς ἐξηκοντίσθη ἀπὸ τὰ ἄμματα του. Εὐθύς ὁμοίως παρήλθε τὸ βίαιον τοῦτο αἶσθημα καὶ ἀντικατεστάθη ἀπὸ ἄλλο ἀθυμίας καὶ οἴκτου.

— Ἀποβάλλεις τὴν χεῖρα ἀδελφοῦ ἐπιστρέφοντος μετὰ τριάντα τέσσαρα ἔτη! εἶπε στενάξας. Ὁ πρῶτος ἀσπασμὸς τὸν ὁποῖον δίδεις εἰς τὸν παλαιόν σου σύντροφον εἶναι πικρὸς σαρκασμὸς. Δὲν κάμνεις καλὰ, Λαυρέντιε· πλὴν ἄς μὴν ὁμιλήσωμεν πλέον. Εἶπέ με μόνον ποῦ ἀναπαύονται οἱ γονεῖς μου.

— Δὲν ἤξεύρω, ὑπετονθόρυσεν ὁ νεκροθάπτης. Ἀπέθαναν πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν καὶ ἀπὸ τότε τρεῖς

φορὰς τοῦλάχιστον ἑσκαψά τάφους εἰς τὸν ἴδιον τόπον.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ τοσοῦτον θλιβεράν ἐντύπωσιν ἔκαμνεν εἰς τὸν ξένον, ὥστε ἡ κεφαλὴ του ἔπεσεν εἰς τὸ στήθος του, τὰ βλέμματα του προσηλώθη εἰς τὴν γῆν καὶ αὐτὸς ἔμεινε βεθυθισμένος εἰς φρικτὴν ἀπελπισίαν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ νεκροθάπτης ἐπανέλαβε μὲν τὴν ἐργασίαν του, αἱ κινήσεις του ὁμοίως ἦτον βρεῖται, καὶ ἐφαίνετο ὅτι καὶ αὐτὸν κατέλαβον αἰφνης θλιβεραὶ σκέψεις. Εἶδε καθαρὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ὁδοιπόρου καὶ μετενόησε διὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐκδικήσεως, ἣτις ἐξυπνήσασα εἰς τὴν καρδίαν του ὤθησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ τὸν λυπήσῃ τοσοῦτον ἀνγλεῶς. Ἡ μεταβολὴ αὐτῆ τῶν αἰσθημάτων ἐφαίνετο εἰς τὸ πρόσωπόν του· τὸ σκωπτικὸν μειδίαμα ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὰ χεῖλη του, παρετήρησε μὲ συμπάθειαν τὸν περίλυπον σύντροφόν του, καὶ πλησιάσας ἤρπασε τὴν χεῖρά του καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἤσυχον·

— Φίλε μου Ἰωάννη, συγχώρησέ με δι' ὅσα σὲ εἶπα. Ὁμολογῶ ὅτι ἐφέρθη σκληρὰ πρὸς σέ· ἀλλὰ ἤξεύρεις πόσα ὑπέφερα ἐξ αἰτίας σου;

Λαυρέντιε, ἀνέκραξεν ὁ ξένος, ἀρπάσας μετὰ σπουδῆς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, σφάλματα τῆς νεότητος! Βλέπεις πόσον ἐλησμόνησα τὴν ἐχθραν μας καὶ πόσῃν ἡδονῇ ἠσθάνθη ὅτε σὲ ἤκουσα νὰ προφέρῃς τὸ ὄνομά μου. Ἀλλ' ἔστω, σὲ εἶμαι πολλὰ εὐγνώμων ἂν καὶ ἐσύτριψες τὴν καρδίαν μου μὲ τὰ πικρὰ σκώμματά σου. Εἰπέ με, σὲ παρακαλῶ, ποῦ εἶναι θομμένη ἡ Ῥόζα; Ὅσα χαρῆ βεβαίως εἰς τὸν οὐρανὸν ἂν μᾶς ἰδῆ φιλιωμένους καὶ ὡς ἀδελφοὺς πλησίον τῆς τελευταίας τῆς κατοικίας.

— Θαμμένη! ἀνεφώνησεν ὁ νεκροθάπτης. Ἄμποτε νὰ ἦτον ἡ ταλαίπωρος!

— Πῶς; εἶπεν ὁ ξένος, ἡ Ῥόζα ζῆ;

— Ζῆ, ἀπεκρίθη ὁ Λαυρέντιος, ἂν ζωὴ ὀνομάζεται ἡ τρομερὰ ὑπαρξίς εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι καταδικασμένη.

— Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ εἶπέ με, τί ἔπαθεν;

— Εἶναι τυφλή.

— Τυφλή! ἡ Ῥόζα τυφλή! καὶ δὲν ἔχει λοιπὸν πλέον ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μ' ἐξαναἰδῆ; Ἀλλοίμονον!

Καὶ καταβληθεὶς ἀπὸ τὴν λύπην ἔπεσε σχεδὸν ἀναίσθητος. Ὁ δὲ νεκροθάπτης προσέθηκε·

— Πρὸ δέκα ἐτῶν εἶναι τυφλή, καὶ ἐπαιτεῖ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῆς, καθ' ἑβδομάδα τὴν δίδω ὀλίγα λεπτά, καὶ ὅταν ψίνωμεν ψωμί κάμνομεν πάντοτε καὶ ἐν μικρὸν δι' αὐτήν.

Ὁ δὲ ὁδοιπόρος ἀνασκιρτήσας ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ νεκροθάπτου καὶ εἶπεν·

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ διὰ τὴν καλὴν σου καρδίαν. Θὰ σὲ ἀνταμείψω

ἐν ὀνόματι αὐτοῦ. Εἶμαι πλούσιος, πολλὰ πλούσιος, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἐνταμωθῶμεν ἐκ νέου. Ἐν τοσούτῳ εἶπέ με ποῦ εἶναι ἡ Ῥόζα; Κάθε νέα στιγμή θὰ φέρῃ εἰς αὐτὴν καὶ νέον δυστύχημα.

Καὶ ταῦτα λέγων ἔσυρεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν νεκροθάπτην καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν θύραν τοῦ νεκροταφείου. Καὶ ὁ Λαυρέντιος προτείνας τὸν δάκτυλον εἶπε·

— Βλέπεις ἐκεῖ κάτω, πλησίον εἰς τὸ δάσος, μίαν μικρὰν γωνίαν ἢ ὁποία καπνίζει; εἶναι ἡ καλύβη ἐκείνου ὁ ὁποῖος κάμνει σαρώματα, τοῦ Νέλις Οὐμς. Ἐκεῖ κατοικεῖ.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ περισσοτέρας πληροφορίας ὁ ξένος εἰσῆλθεν εἰς τὸ χωρίον καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν καλύβην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφθασεν ὡς ἀστραπή. Ἐκτὸς αὐτῆς τέσσαρα μικρὰ παιδία κατεγίνοντο σκιάπτοντα καὶ φυτεύοντα ἐφήμερα ἄνθη. Ἦσαν δὲ μόλις ἐνδεδυμένα καὶ εἶχον τοὺς πόδα γυμνοὺς. Τὸ μεγαλύτερον, τὸ ἀρσενικόν, ἔξ περίπου ἐτῶν, ἐφόρει κοντὸν πάνινον ὑποκάμισον. Καὶ ἐνῶ τὰ ἄλλα ἅτινα ἦσαν κοράσια, παρετήρουν μὲ δειλὰ βλέμματα τὸν ἀγνωστον, ἐκεῖνο ἐξ ἐναντίας προσήλωσεν εἰς αὐτὸν βλέμμα ἄπορον ἐν ταυτῷ καὶ περιέργον. Ὁ ξένος ἐμειδίασε πρὸς τὰ παιδία, καὶ χωρὶς νὰ σταθῇ εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην, ὅπου ἤυρε τὸν μὲν ἄνδρα δένοντα σαρώματα, τὴν δὲ γυναῖκα νήθουσαν. Καὶ οἱ δύο μόλις τριάκοντα ἐτῶν ἔχοντες ἡλικίαν, ἐφαίνοντο κατὰ πρώτην ὄψιν εὐχαριστημένοι διὰ τὴν ζωὴν των. Ὅλα περὶ αὐτοὺς ἦσαν καθάρια, ὅσον τοῦλάχιστον τὸ ἐπιτρέπει ὁ ἀγροτικὸς βίος εἰς τόσον στενὴν κατοικίαν.

Ἡ ἄφιξις τοῦ ξένου δὲν τοῖς ἐφάνη παράξενος, καὶ ἀπὸ εὐγένειαν διευθύνθησαν ἀμέσως πρὸς αὐτόν. Ἐνόμισαν ὅτι ἤρχετο νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ δρόμου του, δι' ἧ καὶ ὁ οἰκοδεσπότης ἐπροχώρησε πρὸς τὴν θύραν ὡς ἂν ἤθελε νὰ προλάβῃ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἀλλ' ὅταν ὁ ὁδοιπόρος ἠρώτησε μὲ φωνὴν τρέμουσαν· « Ἐδῶ κατοικεῖ ἡ Ῥόζα Μελιγξ; » οἱ δύο σύζυγοι ἀντήλλαξαν ἀνεξήγητον βλέμμα, καὶ τοσοῦτον ἐταράχθησαν ὥστε ἠπόρουν τί ν' ἀπαντήσωσι.

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους ὁ σαρωματοποιός· ἐδῶ κατοικεῖ, πλὴν ὑπῆγε πρὸ ὀλίγου νὰ ἐπαιτήσῃ. Μήπως θέλετε νὰ τὴν ὀμιλήσετε;

— Θεέ μου, Θεέ μου! ποῦ νὰ ἦναι ἀνέκραξεν ὁ ὁδοιπόρος. Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὴν εὕρωμεν εὐθύς;

— Δύσκολον, κύριε· ἐξῆλθε μὲ τὴν μικρὰν μας Ἑλένην διὰ νὰ κάμῃ τὸν γυρον τῆς ἑβδομάδος· μετὰ μίαν ὁμοίως ὥραν θὰ ἐπιστρέψῃ κατὰ τὸ σῦνηθες.

— Καὶ ἠμπορῶ νὰ τὴν περιμείνω ἐδῶ, καλοῖ μου ἄνθρωποι; ἠρώτησεν ὁ ξένος.

Μόλις ἀκούσας τὴν ἐρώτησιν ὁ οἰκοδεσπότης ἔτρεξεν εἰς παρακείμενον δωμάτιον καὶ ἔφερε θρα-

νίον, τὸ ὅποιον, εἰ καὶ ἀγροίκως κατασκευασμένον, ἐφαίνετο πλέον ἀναπαυτικὸν τῶν χωλῶν θρανίων τοῦ πρώτου δωματίου. Ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκοδόσποινα ἐξέβαλεν ἀπὸ τινος ἱματιοθήκης κατάλευκον παννίον, τὸ ὅποιον ἀπλώσασα ἐπὶ τοῦ θρανίου ἐκάλεσε τὸν ξένον νὰ καθῆται. Οὗτος δὲ συγκινηθεὶς διὰ τὴν τόσῃν εὐπροσηγορίαν, ἀπλῆν μὲν ἀλλὰ ἐγκάρδιον, εὐχαρίστησε τὴν γυναῖκα καὶ καθήσας περιέφερε σιωπηλῶς τὸ βλέμμα εἰς τὸ δωμάτιον ὡς ἂν ἐζήτηε τι ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην τὴν Ρόζαν. Ἐνῶ δὲ εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην ἠσθάνθη αἰφνης μικρὰν χεῖρα εἰσαγομένην σιγᾷ σιγᾷ εἰς τὴν παλάμην του καὶ χαδεύουσάν τοὺς δακτύλους του. Ἀπορήσας διὰ τὸ δείγμα τοῦτο τῆς ἀγάπης ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μικροῦ παιδίου, τὸ ὅποιον τὸν παρετήρει μὲ μειδίαμα οὐράνιον καὶ μὲ τόσῃν ἀγάπην, ὡς ἂν ἦτο πατὴρ ἢ ἀδελφός του.

— Ἐλα ἐδῶ, Μικρὸ Πέτρε, εἶπεν ἡ μήτηρ· δὲν πρέπει, παιδί μου, νὰ ᾄσῃς τόσον τολμηρῶς.

Ἀλλ' ὁ Μικρὸς Πέτρος φανείσθε ὅτι δὲν ἤκουσεν, ἐξηκολούθει ν' ἀτενίζῃ καὶ νὰ θωπεύῃ τὸν ἄγνωστον, συγκινηθέντα διὰ τὴν ἀνεξήγητον συμπάθειαν τοῦ παιδίου.

— Πόσον τὰ γαλανὰ σου μάτια εἶναι γλυκὰ, καλὸν μου παιδάκι, εἶπε. Τὸ βλέμμα σου φθάνει ἕως εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου. Εἶσαι τόσον καλὸν ὥστε θὰ σὲ δώσω κάτι τί διὰ νὰ μ' ἐνθυμῆσαι.

Καὶ ἐκβαλὼν ἀπὸ τὸν κόλπον του μικρὸν ἀργυρόπλεκτον βαλάντιον, κεντημένον μὲ μαργαρίτας καὶ περιέχον μικρὰ τινὰ νομίσματα, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποιον παρετήρησε μὲν χαίρων τὸ δῶρον, δὲν ἀφῆκεν ὅμως τὴν χεῖρα τοῦ ξένου. Ἡ δὲ μήτηρ πλησιάσασα εἶπε πρὸς αὐτὸ μὲ ὕψος ἐπιπλήξεως·

— Πέτρε, Πέτρε! μὴν εἶσαι χωριάτης, εὐχαρίστησε τὸν κύριον καὶ φίλησε τὸ χέρι του.

Τὸ δὲ παιδίον ἀσπασθὲν τὴν χεῖρα τοῦ ξένου, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν, εἶπε μὲ φωνὴν ἠχηράν·

— Εὐχαριστῶ, Κ. Ἰωάννη μακρῶ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΜΟΥΝΑ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Μετάφρασις διὰ στίχων τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου
τῆς Πίστεως.

Σ. Κ. Οἰκονόμω Ἰ. ὁ Σακκελίων εὖ πράττειν.

Οὗτοι, μὰ τὸν φίλιον αὐτὸν, ἐπιλήσμων ἐγὼ τοῦ καθήκοντος, καὶ δὴ τοῦ πρὸς τὸν ἐμὸν Οἰκονόμον,

οὗ τῶν χαρίτων τοσάκις καταπεπολαυκῶς εἶμι· κἂν γὰρ μὴ συνεχῶς γράφω, φίλη κορυφή, ἀλλ' οὖν ἐν τοῖς μυχαιτάτοις τῆς ἐμῆς καρδίας ἀνεξαλείπτως ἐντετυπωμένον φέρω τοῦ πανσεβαστοῦ μοι προσώπου τὴν χάρισσαν εἰκόνα. Ἀλλ' ὅπως ποτ' ἂν ᾄ, ἐγὼ μὲν σύνοιδα ἐμαυτῶ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην ἐξευμενίσαι χρεῖαν ἔχοντι, ὃ δ' ὡς ἀπ' ἐμοῦ τὴν πεφιλημένην μοι ἐξευμενίσων κορυφὴν ἐστὶν ὁ τουτί μου τὸ ἐπιστόλιον κομίζων πανοσιώτατος προηγούμενος τῆς τοῦ Θεολόγου σεβασμίας μονῆς κύριος Παρθένιος Καληγᾶς, ἀνὴρ χριστιανικῶν ἀρετῶν εὖ ἤκων, ἂν καὶ συνίατημί σοι τῇ ἀγάπῃ. Οὗτος τοίνυν λαλοῦσά σοι ἔσται ἐπιστολή, καὶ τὰ μὲ ὅπως ἔχει σαφῶς ἀπαγγελεῖ ἐρωτώμενος.

Ἐχεις δὲ περίκλειστον ᾧδε καὶ τι παλαιόν. Καὶ ὅς τις μὲν εἶη ὁ Μάρκος Μαμουναῆς, αὐτὸς ἂν εἰδοίης ἐμοῦ τὸν ἄνδρα ἀγνοοῦντος· ἡ δὲ μετάφρασις ἔμοι γε οὖν χαμαίζηλός τις δοκεῖ.

Ἐρῶσό μοι κατ' ἄμφω, ἀνδρῶν ἄριστε, σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ.

Ἐκ Πάτμου τῇ 10 Μαΐου 1874.

Ι. Σακκελίωνι τῷ ἐλλογιμῷ Σ. Κ. Οἰκονόμω χαίρειν!

Παρθένιος ὁ Καληγᾶς, ὁ ἐνάρετος τῆς τοῦ Θεολόγου εὐαγοῦς μονῆς προηγούμενος, ἐπέδωκέ μοι τὰ τῆς σῆς ἀλαμάτου χειρὸς φίλα χαράγματα, εἰλικρινῆ καὶ ταῦτα τῆς καλλιγόνου σου φρονέως ἔκγονα, πολλὰ καὶ καλὰ διὰ ζώσης φωνῆς περὶ σοῦ ἀπαγγείλας μοι. Καὶ περ μακρὰν σιγήσας σιγὴν, φίλων ἄριστε, ἀλλ' ὅμως ἔρχῃ πλήρης μνήμης καὶ ἀγάπης καὶ ἡδυτάτων λόγων, καὶ τῷ ἀπὸ τούτων ἀπαυγάζοντι φωτὶ διαφερόντως διασκεδάζων τὴν ἀπὸ πολλοῦ παρεμπεσοῦσαν ἀγλὴν τῆς λυπηρᾶς ἀφασίας σου, ὑφ' ἧς εὖ οἶσθ' ὡς διατίθεσθαι πέφυκε λιτώτατος θεράπων τῶν πεφιλημένων σοι Μουσῶν, τῶν σεμνῶν τῆς Μνημοσύνης θυγατέρων. Διὸ καταφιλήσας σε ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ἐγκαρδίως περιπτύξάμενος χάριτάς σοι ὁμολογῶ εὖ μικρὰς διὰ ταῦτα καὶ διὰ τὸ καλὸν δωροφόρημα, τὸ ἅγιο Σύμβολον τῆς πίστεως ἐστιχουργημένον ὑπὸ Μάρκου τοῦ Μαμουναῆ, ὑπερ' ἀπὸ τῶν διηνεκῶν σταχυολογημάτων τῆς ἀόκνου σου φιλοπονίας κάμοι κοινωσάμενος ἀξιοῖς τι περὶ τοῦ στιχουργήσαντος παρ' ἐμοῦ μαθεῖν, αὐτὸς παντάπασιν ἀγνοεῖν τὸν ἄνδρα φάσκων. Διὸ «τάς διφθέρας» ἀνασκαλεύσας καὶ λυπρὰ καὶ γλίσγρα τινὰ περὶ αὐτοῦ εὐρών, προθύμως καὶ φιλίως ὃ ἔχω προσάγω σοι τοῖς κατὰ Σὲ παραλείπων τὰ τελεώτερα καὶ ἐπιστατικώτερα.